

La teoria de l'estructura argumental i la representació del
lèxic

Mercè LORENTE CASAFONT
Universitat Pompeu Fabra

Qualsevol element lèxic pot ser descrit a partir de la seva configuració fonològica, morfològica, o semàntica i també per la posició que pot ocupar en una cadena sintagmàtica. Tots aquests aspectes permeten categoritzar, codificar i classificar les unitats del lèxic d'una llengua particular.

Els mecanismes gramaticals han de disposar de recursos que permetin representar, de manera adequada, les unitats lèxiques. La representació ha de ser completa, ja que els trets que caracteritzen les peces del lèxic afecten els diversos nivells de la descripció lingüística: fonològic, morfològic, semàntic i sintàctic.

La majoria de models lingüístics, a partir de la gramàtica generativa transformacional, defensen l'autonomia dels nivells de descripció, en el sentit que el tractament modular dels fenòmens lingüístics s'ha vist força efectiu des del punt de vista de la descripció i de l'explicació teòrica general.

La representació de la informació lligada al lèxic d'una llengua també ha de mantenir l'organització modular, de manera que la codificació, i la classificació posterior, del lèxic ha de respondre a aquest criteri d'autonomia descriptiva.

En aquesta comunicació ens centrarem, exclusivament, en la informació sintàctica que ens ofereixen les unitats lèxiques verbals. El nostre objectiu és oferir una proposta de representació de la informació gramatical dels verbs¹, basada únicament en criteris sintàctics, gestada en un marc teòric i metodològic determinat i que ens permeti avançar en els punts següents:

- (a) Tractar de manera autònoma els elements semàntics i sintàctics del lèxic.
- (b) Distingir entre informació lèxico-sintàctica predictable i impredecible.
- (c) Donar compte de les relacions sistemàtiques entre construccions verbals.

¹Aquesta proposta forma part dels treballs de la meua tesi doctoral *Aspectes de lexicografia: Representació i interpretació gramaticals* (Universitat de Barcelona, desembre 1994).

- (d) Generalitzar la descripció de les classes de verbs que es comporten sintàcticament de la mateixa manera.
- (e) Proposar un model de classificació verbal.

Ens proposem, primer, fer una presentació molt sintètica dels pressupòsits teòrics referits al lèxic del formalisme gramatical en què s'inscriu aquest treball, la Gramàtica Lèxico-Funcional. A continuació, farem el mateix amb el mòdul teòric que regula les unitats de representació lèxico-sintàctica, la Teoria Argumental. Exposarem també els criteris que utilitzem en la descripció sintàctica dels verbs. Finalment, presentarem la proposta de classificació verbal i comentarem alguns dels resultats que ens aporta aquest tipus de classificació.

1. Marc teòric: La Gramàtica Lèxico-Funcional (GLF)²

La Gramàtica Lèxico-Funcional (des d'ara GLF) és un model gramatical generatiu no-transformacional, que pertany al grup de models teòrics anomenats d'unificació i a la classe de gramàtiques relacionals. Dissenyada per poder representar el coneixement sintàctic dels parlants, es caracteritza fonamentalment per l'orientació lexicalista³, cosa que implica que el nivell bàsic de representació en la gramàtica sigui el lèxic.

La GLF es concep com un sistema de principis i paràmetres que s'articulen en una estructura modular i s'organitza en tres nivells de representació lingüística: el lexicó, l'estructura-c o estructura de constituents i l'estructura-f o estructura funcional.

L'estructura-c i l'estructura-f són els dos nivells de descripció sintàctica que la GLF prescriu per a cada oració d'una llengua⁴. Es tracta d'un sistema bimembre, en què els dos nivells disposen de mecanismes independents i donen compte de fets lingüístics de natura diferent. L'estructura-c i l'estructura-f configuren, respectivament, l'entrada dels components d'interpretació fonològica i semàntica.

El component lèxic de la GLF respon a un disseny molt integrador, de manera que presenta molta diversitat informativa. Inclou completament altres submòduls descriptius, com el fonològic i el morfològic, de manera que produeix unitats lèxiques reals i flexionades, que poden inserir-se directament

²L'obra de referència en què s'estableixen les bases metodològiques del model i es descriuen els mecanismes de processament és *The Mental Representation of Grammatical Relations*, recull d'aportacions de diversos autors, editat per Joan Bresnan l'any 1982.

³Heretada directament dels treballs de la Hipòtesi Lexicalista (Chomsky 1971; Jackendoff 1975).

⁴No es corresponen amb els nivells d'estructura profunda i d'estructura superficial dels models transformacionals.

en estructures de constituents superficials.

A més, és un nivell de descripció que disposa d'un grau de creativitat i de sistematització molt potent, ja que conté mecanismes productius de gran abast, mitjançant els quals s'expliquen fenòmens que en d'altres models correspondrien al nivell sintàctic.

A més de les informacions de tipus fonològic o morfològic, les unitats lèxiques de la GLF reben codificació completa des del punt de vista semàntic i sintàctic, fins al punt que l'aspecte més estudiat pels lingüistes que treballen amb aquest model ha estat la projecció del lèxic en la sintaxi.

En la representació de la informació sintàctica de les unitats lèxiques en la GLF intervenen subsistemes descriptius, com la Teoria de l'Estructura Argumental, la Teoria Temàtica, la Teoria del Cas i la Teoria de Projecció Lèxica⁵.

2. La Teoria de l'Estructura Argumental

La Teoria de l'Estructura Argumental neix a partir dels treballs de Williams (1981) i ha estat incorporada en models gramaticals diferents, com la Teoria de la Recció i el Lligam o la GLF.

La noció d'argument equival a una posició inevitable en les relacions lògiques imposades per un nucli rector, que es correspon normalment amb una posició obligatòria. En síntesi, són arguments els complements subcategoritzats i els subjectes.

Segons la definició estàndard, extreta de Williams (1981), l'estructura argumental o estructura-a és el conjunt d'arguments d'un predicat, representats per etiquetes de papers temàtics. L'estructura argumental inclou tant els complements subcategoritzats o arguments interns, com el subjecte del predicat o argument extern. Aquesta primera aproximació tendeix a una certa identificació de l'estructura argumental amb l'estructura temàtica, perquè l'estructura argumental es concep com una eina auxiliar per a la representació dels papers temàtics que s'assignen als constituents sintàctics.

Més tard, i en el marc de la Teoria de la Recció i el Lligam, l'estructura-a es considera una interfície entre la representació semàntica del lexicó i l'estructura profunda del component sintàctic. Chomsky (1986) preveu que hi ha una coincidència absoluta entre estructures, però estableix la distinció entre la natura de les unitats de cada estructura, de manera que l'estructura-a representa el conjunt de posicions argumentals i l'estructura temàtica expressa els papers temàtics associats a les posicions argumentals. A més, Chomsky (1986) també considera que l'estructura-a és el nivell de representació a partir del qual es deriven les estructures

⁵Aquests mòduls teòrics s'integren també en altres models gramaticals, com la Teoria de la Recció i el Lligam.

sintàctiques.

En les darreres formulacions de la Teoria de l'Estructura Argumental (Grimshaw 1988, 1990), anomenada també Teoria de la Prolinència, s'estableix que l'estructura-a és autònoma respecte de la Teoria Temàtica i que, per tant, els dos mòduls proporcionen informacions diferents per a la projecció de les unitats lèxiques. Així, mentre que l'estructura temàtica expressa continguts semàntics, l'estructura-a codifica informacions sintàctiques.

El fet que l'estructura-a s'ocupi exclusivament dels aspectes sintàctics la converteix en la base de la projecció del lèxic sobre la sintaxi i, a més, la fa responsable de les restriccions que afecten la productivitat de les variants sintàctiques relacionades amb un lema verbal, com les formes passives o les reflexives, per exemple.

Les estructures-a no són conjunts d'arguments ordenats correlativament, sinó que estan construïdes internament d'acord amb un criteri jeràrquic, regulat per principis univals basats en les propietats semàntiques dels arguments i les relacions entre arguments.

L'organització argumental està basada en la jerarquia natural dels papers temàtics, que correspondria, més o menys, a la representada a (1).

(1) (AGENT (EXPERIMENTADOR (META / ORIGEN / LLOC (TEMA))))

Però, la informació sobre els arguments que és pertinent per a la projecció sintàctica del lèxic té més a veure amb la posició dels arguments en l'organització interna o amb el grau de prominència que amb l'assignació particular de papers temàtics. Per exemple, allò que fa que un argument que rep l'assignació de paper temàtica AGENT sigui el subjecte lògic d'un predicat no és el fet de ser un AGENT, sinó la seva posició de màxima prominència respecte dels altres arguments.

La primera definició de Williams (1981) equipara l'argument extern amb el subjecte oracional, plantejament que entra en contradicció amb algunes operacions com la passivització o amb la presència de subjectes expletius. La versió actual de la Teoria de l'Estructura Argumental permet distingir les nocions d'argument extern, subjecte lògic i subjecte gramatical. De manera que l'argument extern és l'argument més prominent de la cadena, el subjecte lògic pot coincidir amb l'argument extern o no i, finalment, el subjecte gramatical és un constituent sintàctic que no ha de ser necessàriament argumental.

Grimshaw (1990) proposa que l'anàlisi de l'estructura-a ha de respondre a una doble dimensió: l'anàlisi temàtica i l'anàlisi aspectual. L'anàlisi temàtica determina la prominència dels arguments respecte de la jerarquia dels papers temàtics. L'anàlisi aspectual determina, finalment, quin argument es realitza com a subjecte lògic del predicat.

En el nostre treball, preferim parlar d'organització interna de l'estructura argumental en comptes d'anàlisi aspectual perquè, tot i que la noció d'organització jeràrquica dels arguments permet explicar fenòmens de projecció del lèxic independentment dels aspectes semàntics, sembla que la terminologia utilitzada per Grimshaw no és la més adequada, en el sentit que els treballs de la lexicologia actual dedicats a l'anàlisi aspectual del verb no s'ajustarien exactament a aquest tipus d'anàlisi⁶.

L'organització interna argumental, o l'anomenada dimensió aspectual de Grimshaw (1990), és el reflex de l'estructura processual dels predicats, de manera que les anàlisis aspectuals de verbs i nominalitzacions deverbals responen a l'estructura bimembre exposada a (2).

(2) event
 activity state⁷

En el cas de predicats de procés (agentius o causatius, per exemple) els arguments s'organitzarien en les dues branques o subprocediments, de manera que l'argument associat únicament amb la primera branca seria l'argument més prominent des del punt de vista aspectual i, per tant, el subjecte lògic del predicat (3). En el cas de predicats estatus els arguments es relacionarien únicament amb la branca de la dreta i, consegüentment, la identificació de les nocions d'argument extern i de subjecte lògic només dependria de l'anàlisi temàtica, no de l'aspectual (4).

⁶Agreeixo els comentaris que em va fer la Dra. Maria Grossmann sobre aquest aspecte, en el debat posterior a la comunicació.

⁷Alguns autors no estarien d'acord en el fet que els verbs estatus formessin part del conjunt de verbs de procés. Però, Grimshaw es refereix, en aquest cas, a dos conceptes semàntics que poden formar part d'un verb de procés: activitat i resultat.

(3) Exemple: 'escriure' e
AGENT TEMA

(4) Exemple: 'tenir' e
EXP, TEMA

En la representació de les dades, les notacions de l'estructura-a intenten evitar redundàncies, de manera que no fan referència a les categories sintàctiques ni als papers temàtics, i només inclouen informació sobre l'organització interna dels arguments, sovint expressada per unitats abstractes i la convenció dels parèntesis. A (5) podem observar les diferents notacions de les estructures lèxiques i de les estructures sintàctiques de la GLF, que codifiquen unitats de naturalesa distinta. Així l'estructura-@ representa papers temàtics o informació de tipus lèxico-semàntic, mentre que l'estructura-a codifica posicions argumentals o informació lèxico-sintàctica. En el component sintàctic, l'estructura-c expressa constituents i l'estructura-f codifica funcions gramaticals.

(5) Exemple: 'activar'

estructura-@:AGENT, TEMA	papers temàtics
estructura-a:(x (y))	arguments
estructura-c:SN ₁ , SN ₂	constituents
estructura-f:SUBJ, OBJ	funcions

3. Formes lèxiques i regles de projecció

Entre les entrades lèxiques plenes, la GLF hi distingeix un grup caracteritzat pel seu valor predicatiu. Aquesta classe d'unitats són entrades plenes de categoria morfosintàctica major, que aporten informació pertinent per a la projecció del lèxic en la sintaxi. Ens referim als verbs, a les preposicions i a alguns substantius i adjectius, que expressen informació de tipus restrictiu sobre la naturalesa sintàctico-semàntica dels seus arguments. La notació de l'entrada lèxica que correspon a aquesta classe d'informació s'anomena, en les primeres formulacions de la GLF, forma lèxica. Podem identificar el concepte de forma lèxica amb la representació de l'estructura-a d'un predicat.

El component lèxic de la GLF dóna compte de les regularitats entre unitats lèxiques mitjançant regles no derivatives o de redundància⁸, que poden classificar-se en tres apartats, pel tipus de relació que fan explícit:

⁸En el marc de la GLF, es parla de regles de redundància ja que les regles no deriven estructures a partir d'estructures de base, sinó que relacionen estructures des de diversos punts de vista, sense proposar un ordre determinat d'aplicació.

- Regles de formació (derivació i composició) de tipus morfofonològic;
- Regles semàntiques, que relacionen unitats lèxiques a partir del seu significat;
- Regles d'extensió o de projecció sintàctica que posen en relació les cadenes argumentals de diverses formes lèxiques.

Les regles d'extensió o de projecció sintàctica constitueixen un dels puntals teòrics més innovadors dels plantejaments de la GLF, respecte d'altres models, i el màxim exponent de l'orientació lexicalista. Donen compte de la relació que hi ha entre formes lèxiques de predicats del mateix lema. Expressen, per exemple, el lligam entre una forma verbal activa i la forma passiva corresponent, o entre una construcció transitiva i la seva variant intransitiva, o entre un verb agentiu i el seu correlat ergatiu⁹. Usem la denominació de regles de projecció, perquè són mecanismes que forneixen les bases de la projecció del lèxic en la sintaxi. Poden rebre també el nom de regles d'extensió, perquè són regles que amplien l'abast productiu del lexicó.

En el marc de la Teoria de Projecció Lèxica, que regula la selecció i la inserció de peces lèxiques en estructures sintagmàtiques, s'inscriu el Principi de Projecció o Principi de Codificació Sintàctica Directa, que estableix que cap regla de la sintaxi no pot modificar l'estructura argumental d'un predicat. Aquesta restricció ens permet distingir les regles sintàctiques de les regles lèxiques d'extensió o de projecció sintàctica. Mentre que les regles lèxiques modifiquen relacions gramaticals i s'apliquen sobre conjunts finits d'estructures, les regles sintàctiques preserven les estructures gramaticals i actuen sobre un conjunt infinit d'oracions. D'aquesta manera, es limita el poder expressiu de les regles sintàctiques i es garanteix que l'estructura superficial¹⁰ d'una oració reflecteixi, sense canvis, les estructures projectades des del lexicó.

La passivització és, potser, un dels exemples més tòpics de regla d'extensió. En la GLF la passivització és una regla lèxica, i no sintàctica o de moviment, que posa en relació la forma verbal activa amb la forma passiva i proporciona inputs diferents per a la projecció. La seva aplicació té resultats morfològics, perquè el verb en forma personal esdevé un participi de passat i s'hi insereix un auxiliar, i també sintàctics, perquè una estructura-a transitiva pateix una reducció consistent en l'eliminació de l'argument extern.

(6)a. ESTIMAR
 estructura-a (x (y))

⁹En la gramàtica generativa sempre s'havien explicat aquests fenòmens en el component sintàctic i no en el lexicó.

¹⁰En les gramàtiques d'unificació, com la GLF, no es preveu l'existència de cap estructura profunda, darrera de l'estructura superficial oracional.

estructura- θ (AGENT (TEMA))
estructura-f (SUBJ), (OBJ)

b. ESTIMAT/-ADA
estructura-a ((y))
estructura- θ ((TEMA))
estructura-f (SUBJ)

c. Regla passivització
(x (y)) -> ((y))

A (6a) l'argument més prominent, l'agent, es projecta en la funció de SUBJ i l'argument intern en la d'OBJ. A (6b), en canvi, l'únic argument obligatori és l'argument intern que, encara que no és el subjecte lògic del predicat, s'haurà de projectar en la funció sintàctica de SUBJ, pel Principi de Predicació que dicta que tot predicat ha de tenir subjecte gramatical. A (6c) representem la regla lèxica de la passivització que opera amb arguments, i no amb papers- θ o amb funcions sintàctiques.

Les principals regles d'extensió que preveiem en el cas del català són la causativització, la transitivització, la intransitivització, la passivització morfològica, la reflexivització, la passivització pronominal i la incoativització, entre d'altres.

4. La classificació de verbs segons l'estructura-a

Els verbs d'una llengua poden classificar-se atenent aspectes morfològics o d'acord amb paràmetres semàntics o sintàctics. Sovint, però, les classificacions reflecteixen una barreja dels criteris sintàctics i semàntics. Tal com hem indicat, la Teoria de l'Estructura Argumental ens proporciona recursos per independitzar els aspectes sintàctics d'altres elements, com els semàntics.

Una llengua o un grup de llengües pot caracteritzar-se per disposar d'un conjunt selectiu d'estructures argumentals possibles. Si volem aplicar els principis de la Teoria de l'Estructura Argumental per fer una classificació dels verbs del català, cal que ens fixem, d'una banda, en el nombre d'arguments i, de l'altra, en les relacions de prominència que s'hi estableixen.

Pel que fa al nombre d'arguments, els verbs poden ser anàdics (sense arguments), monàdics (d'un sol argument), diàdics (de dos arguments) o triàdics (de tres arguments). L'argument extern per excel·lència és l'argument que té assignat el paper temàtic AGENT, el més prominent en la jerarquia temàtica. Poden també ser arguments externs, els arguments que tenen assignats els papers temàtics CAUSA i INSTRUMENT. L'argument intern bàsic és l'argument TEMA, però també poden ser considerats interns els arguments EXPERIMENTADOR, META, LOCATIU i ORIGEN.

D'acord amb el criteri del nombre d'arguments i del criteri de l'organització interna dels arguments, els tipus d'estructures argumentals bàsiques possibles en català són els següents:

(a) Verbs anàdics, sense extensió argumental, que coincideixen amb els casos de verbs metereològics, com 'ploure' o 'tronar'¹¹.

(b) Verbs monàdics, que només disposen d'un argument i equivalen als anomenats, tradicionalment, intransitius. Aquesta classe de verbs se subdivideix en dos grups: els monàdics d'argument extern (x), com 'viatjar' o 'dormir', i els monàdics d'argument intern ((x)), com 'arribar' o 'venir'. El primer grup afecta els verbs inergatius i el segon, els inacusatius¹².

(c) Verbs diàdics, que tenen dos arguments i inclouen verbs transitius i intransitius. També presenten dues subclasses: la de diàdics amb argument extern (x (y)), com 'menjar' o 'tancar', i la de diàdics sense argument extern ((x (y))), com 'agradar' o 'témer'.

(d) Verbs triàdics, que disposen de tres arguments i són molt poc nombrosos. També s'agrupen en dues classes: triàdics amb argument extern (x (y (z))), com 'donar' i triàdics sense argument extern ((x (y (z))))), com 'rebre'.

Reflectim a (7) la notació abstracta de cadascuna de les classes ressenyades, amb la notació corresponent a l'estructura temàtica per il·lustrar millor els aspectes de prominència.

(7)	Ex.	Est-a	Est-@
	viatjar	(x)	(AGENT)
	venir	((x))	((TEMA))
	menjar	(x (y))	(AG (TEM))
	agradar	((x (y))	((EXP (TEM)))
	donar	(x (y (z)))	(AG (META (TEM)))
	rebre	((x (y (z))))	((META (ORIG (TEM))))

Hipotetitzem que les estructures anteriors corresponen a les formes verbals bàsiques del català i que poden ser modificades per regles de projecció, presentades en l'apartat anterior. Les formes que resulten de l'aplicació d'una regla de projecció equivalen a estructures bàsiques, ja que les regles afecten sobretot el nombre d'arguments. Per exemple, la passivització o la incoativització eliminen l'argument extern, de manera que el resultat s'identifica amb una estructura sense argument extern (8). En canvi, la transitivització augmenta el nombre d'arguments d'una estructura amb l'addició d'un argument intern (9).

¹¹Aquests verbs no disposen de subjecte lògic. En canvi, pel Principi de Predicació, adopten una forma personal que explicita la representació d'un subjecte gramatical, no argumental.

¹²Classe IV de Fabra (1956).

(8) Exemples de passivització i d'incoativització

a.El porter tanca la porta a les dotze	(x (y))
a'.La porta ha estat tancada a les dotze	((y))
b.El vent ha tancat la porta	(x (y))
b'.Aquesta porta sempre es tanca	((y))
c.El foc crema el bosc	(x (y))
c'.El bosc es crema	((y))

(9) Exemples de transitivització

a.L'avi dorm	(x)
a'.L'avi dorm la migdiada	(x (y))
b.Quan tinguis divuit anys podràs votar	(x)
b'.Avui votarem els estatuts	(x (y))

5. Conseqüències de la classificació argumental

Opinem que el criteri argumental aplicat a la classificació de verbs aporta diversos avantatges respecte de propostes anteriors i permet avançar en els objectius que ens havíem plantejat en la presentació.

En primer lloc, la classificació argumental és coherent amb el principi que estableix que l'estructura argumental és l'única dipositària de la informació sintàctica en el component lèxic. No fa referència a cap altre aspecte de la caracterització de les unitats verbals.

En segon lloc, supera les distincions de tipus semàntic que presenten alguns grups de verbs i que comparteixen un únic funcionament sintàctic, com en el cas dels verbs agentius i causatius. Permet unificar, per tant, el tractament de formes verbals que presenten variació en l'assignació temàtica dels arguments.

En tercer lloc, manté la distinció de classes de verbs d'estructura molt semblant, però que es comporten sintàcticament de manera diferent, com en el cas de la distinció entre verbs intransitius (monàdics d'argument extern) i inacusatius (monàdics d'argument intern). De la mateixa manera, els verbs estatus s'identifiquen en la nostra classificació amb els predicats monàdics o diàdics sense argument extern.

En quart lloc, el criteri argumental fa un tractament unificat dels predicats inacusatius, dels existencials i de les formes intransitives dels verbs ergatius, pel fet que tots s'inscriuen en l'apartat de verbs monàdics d'argument intern.

En cinquè lloc, permet fixar les bases per a l'aplicació de les regles de projecció lèxiques i per a la consideració de restriccions en la seva aplicació. En aquest sentit, un lema verbal pot tenir una o dues estructures-a bàsiques associades. Per exemple, *baixar* té una estructura-a inacusativa (monàdica d'argument intern) i una altra agentiva (diàdica d'argument extern). Les regles lèxiques afectaran una o altra estructura, segons les seves pròpies restriccions. Així, només podrà

aplicar-se una regla de passiva a una determinada estructura diàdica (10).

- (10)a. Baixa, Joan
b. Avui baixarem a Barcelona
c. Quan t'he sentit he baixat del terrat
d. El camí baixa cap a la dreta
e. El camió baixava pel carrer Major sense conductor
f. Els preus no baixen
g. Hem de baixar els mobles al carrer
g'. Els mobles seran baixats/es baixaran amb corriola (PASS)

I, per últim, l'organització del material verbal en formes bàsiques i formes derivades és interessant perquè unifica estructures idèntiques, però amb correlacions lèxiques diferents. Per exemple, Gràcia (1989a-b) recull la proposta de Burzio (1981), que estableix la distinció entre verbs ergatius i verbs inacusatius, de manera que considera que els verbs inacusatius són intransitius de base i que, en canvi, les construccions intransitives ergatives deriven del seus correlats transitius. Aquí compartim aquesta posició i postulem una regla lèxica que faci derivar un predicat diàdic causatiu cap a un predicat monàdic d'argument intern, que pot identificar-se amb una estructura bàsica del mateix tipus.

En síntesi, considerem que el criteri argumental, i la classificació que se'n deriva, permet donar compte de totes les classes de verbs que la bibliografia ha distingit particularment, de manera simple, completa i coherent amb els postulats teòrics que hem exposat.

6. Bibliografia

ALSINA, Alex (1993), *The Role of Argument Structure in Grammar: Evidence from Romance*, Tesi doctoral, Stanford University

BRESNAN, Joan (ed.) (1982), *The mental Representation of Grammatical Relations*, Cambridge (Massachusetts): The Massachusetts Institute of Technology Press.

BRESNAN, Joan (1982), "Polyadicity", dins BRESNAN 1982: 149-172.

CHOMSKY, Noam (1986), *Knowledge of Language. Its Nature, Origin and Use*, Pantheon, New York.

GRACIA, Lluïsa (1989a), *La teoria temàtica*, Universitat Autònoma de Barcelona, Bellaterra.

GRACIA, Lluïsa (1989b), *Els verbs ergatius en català*, Institut Menorquí d'Estudis, Ciutadella.

GRIMSHAW, Jane (1988), "Adjuncts and Argument Structure", *Lexicon Project Working Papers*, 21, Cambridge (Massachusetts): The Massachusetts Institute of Technology Press.

GRIMSHAW, Jane (1990), *Argument Structure*, Cambridge (Massachusetts): The Massachusetts Institute of Technology Press.

LORENTE, Mercè (1994), *Aspectes de lexicografia: Representació i interpretació gramaticals*, Tesi doctoral, Universitat de Barcelona (desembre 1994).

WILLIAMS, Edwin (1980), "Predication", *Linguistic Inquiry*, 11, pàgs. 203-238.

WILLIAMS, Edwin (1981), "Argument structure and morphology", *The Linguistic Review*, 1, pàgs. 81-114.